

Жул Верн
ТАЙНСТВЕНИЯТ ОСТРОВ

ЗЛАТНИ ДЕТСКИ КНИГИ

54

Жул Верн

ТАЙНСТВЕНИЯТ ОСТРОВ

Роман в три части

Превод от френски
Йордан Павлов

Адаптирано и съкратено
издание

TRUD
СОФИЯ, 2010

Jules Verne
L'île mystérieuse

- © Йордан Павлов, превод, 2010 г.
© Виктор Паунов, библиотечно оформление, 2010 г.
© Людмил Веселинов, корица, 2010 г.
© Книгоиздателска къща “Труд”, 2010 г.

ISBN 978-954-398-045-1

ПЪРВА ЧАСТ

Злополука във въздуха

ГЛАВА I

Ураганът през 1865 година. Викове във въздуха. Балон, отнесен от вихъра. Скъсаната риза. Наоколо само море. Петима пътници. Какво остава в коша. Бряг на хоризонта. Развръзката.

- Качваме ли се?
- Не! Напротив! Слизаме!
- По-лошо, господин Сайръс! Падаме!
- За Бога! Хвърляйте баласт!
- Изхвърлих и последната торба!
- Балонът качва ли се?
- Не!
- Дочувам сякаш плискане на вълни!
- Под нас е море!
- Най-много на петстотин стъпки!

Мощен глас процепи въздуха и гръмнаха следните думи:

– Долу всички тежести!... Всички!... И Бог да ни е на помощ!

Ето думите, които екнаха над безкрайната водна пустиня Тихия океан към четири часа следобед на 23 март 1865 година.

Никой навярно не е забравил страшния североизточен вятър, който се изви същата година сред

равноденствието и през който барометърът спадна на седемстотин и десет милиметра. Непрестанен ураган, който трая от 18 до 26 март. Той нанесе грамадни щети в Америка, Европа и Азия над площ, широка хиляда и осемстотин мили, която се простираше косо на екватора от тридесет и петия северен до четиридесетия южен паралел! Разрушени градове, изкоренени гори, брегове, опустошени от водни планини, които се спускаха като порои, изхвърлени на брега кораби, отбелязани със стотици в списъците на “Бюро Веритас”, цели области, унищожени от вихрушките, които омиаха всичко по пътя си, с хиляди хора, загинали на суша или погълнати от морето – ето доказателствата за страшната сила на този чудовищен ураган. Той надмина по разрушения ураганите, които опустошиха така страшно Хавана и Гваделупа, единият на 25 октомври 1810 година, другият на 26 юли 1825 година.

И тъкмо когато толкова бедствия се сипеха над суша и море, друга, не по-малка страшна драма се разиграваше в развихрения въздух.

И наистина един балон, понесен като топка на вихъра, подет от кръгообразното движение на въздушния стълб, летеше в простора със скорост деветдесет мили в час¹, като се въртеше сам около себе си, сякаш грабнат от някакъв въздушен въртоп.

На долния обръч на балона висеше кош, в който имаше петима пътници – те едва се забелязваха сред гъстата мъгла, примесена с воден пращец, която стигаше до повърхността на океана.

Отде идеше този аеростат, явна играчка на страшната буря? От коя ли точка на Земята кълбо беше излетял? Той, разбира се, не би могъл да се издигне по време на урагана. А ураганът траеше вече пет дни – първите му пристъпи започнаха на 18 март. И тъй, имаше

¹46 метра в секунда, или 166 километра в час (около 42 левги по 4 километра) – бел. авт.

основания да се вярва, че балонът идеше от много далече, защото навярно беше пътувал поне с две хиляди мили в денонощие!

Нощта мина сред тревоги, които можеха да бъдат смъртоносни за по-нерешителни хора. После започна да се развиделява, а призори ураганът изглеждаше, че ще стихне. На 24 март още на разсъмване имаше известни признаци на затишие. Рано сутринта облаците, по-кълбести, се бяха издигнали в небесните висини. За няколко часа вихърът се разсея и изчезна. Вятърът от ураган се превърна в обикновен буен вятър, с други думи, скоростта на движението на въздушните пластове намаля наполовина. Според моряците това пак беше много страшен вятър, но стихийността му значително намаля.

Към единадесет часа небето се очисти. Атмосферата излъчваше онази прозрачна влага, която се вижда и даже се чувства след всяка въздушна стихия. Ураганът, изглежда, не се беше отдалечил на запад. Той сякаш беше стихнал от само себе си. След разпръсването на вихрушката може би се беше разложил на електрически пластове, както се случва понякога с тайфуните в Индийския океан.

Но пак по същото време балонът отново започна да се спуска бавно и продължително надолу. Обемът му даже сякаш постепенно намаляваше, а той се удължаваше и от кълбообразен ставаше яйцевиден.

По обяд аеростатът се носеше вече само на две хиляди стъпки над морето. Той изместваше към петдесет хиляди кубически стъпки и явно благодарение на тази вместимост можа да се задължи дълго време във въздуха или защото се беше издигнал много високо, или пък понеже се движеше във водоравна посока.

Тогави пътниците хвърлиха и последните вещи, които продължаваха да претоварват коша, малкото храна, която бяха запазили, всичко, дори и дреболиите, които се намираха по джобовете им, а един от тях,

изправен на обръча, където се събираха въжетата на мрежата, се мъчеше да върже здраво долната клапа на балона. Явно беше, че пътниците не можеха да задържат балона горе във въздуха – нямаше достатъчно газ!

И тъй, те бяха загубени!

И наистина под тях не се разстиляше никакъв континент, нито дори остров. В пространството нямаше никаква точка, където да слязат, никаква суша, където котвата на балона им би могла да се закачи.

Безкрайно море, чиито вълни продължаваха да се блъскат с небивала ярост!

Безпределен океан, безпределен дори за тези, които го гледаха отгоре, от висините, а погледите им обхващаха едно пространство от четиридесет мили! Безбрежна водна шир, безмилостно шибана, брулена от стихията – отгоре тя навярно приличаше на стадо перести вълни, забулени с безкрайна мрежа бяла пяна! Никаква суша, нито следа от кораб!

И тъй, на всяка цена трябваше да се спре падането, та аеростатът да не бъде погълнат от вълните. Това и гледаха да постигнат петимата пътници в коша. Но въпреки усилията им балонът продължаваше да слиза, а в същото време се движеше с изключителна бързина по посока на вятъра, с други думи, от североизток на югозапад.

Единствената възможност, която още им оставаше, бе използвана в последния миг. Пътниците в аеростата бяха явно смели хора и не се бояха да гледат смъртта право в лицето. Никакъв ропот не се отрони от устните им. Решени бяха да се борят докрай, да направят всичко, за да забавят падането си. Кошът беше нещо като сандък от върбови пръчки, непригоден за плаване, и ако паднеше, нямаше да има никаква възможност да го задържат на морската повърхност. В два часа балонът беше само на четиристотин стъпки над вълните.

И в този миг ечна глас – глас на мъж, чието сърце не

знаеше какво е страх. Отвърнаха му други, не по-малко решителни гласове.

– Изхвърлихме ли всичко?

– Не! Има още десет хиляди златни франка!

Тежка торба падна веднага в морето.

– Балонът вдига ли се?

– Малко, но скоро пак ще почне да пада!

– Има ли още нещо за изхвърляне?

– Не!

– Има!... Кошът!

– Хванете се за мрежата! И кошът в морето!

И наистина това беше едничкото и последно средство да облекчат аеростата. Отрязаха въжетата, които свързваха коша с обръча, и след падането на коша аеростатът се издигна с две хиляди стъпки. Петимата пътници се бяха изправили в мрежата на обръча, вкопчили ръце във вървите, с очи, втренчени в пропастта.

Известна е чувствителността на балоните, когато са в покой. Достатъчно е да се изхвърли и най-лекият предмет и веднага се получава отвесно движение. Във въздуха те са чувствителни като най-точните везни. Ясно е, че след като един балон се облекчи от сравнително голям товар, той ще се издигне бързо и нависоко. Така стана и в дадения случай.

Пътниците бяха направили всичко, което можеше да се направи. Никакво човешко усилие не можеше вече да ги спаси. Можеха да разчитат само на Божията помощ.

В четири часа балонът беше само на петстотин стъпки над водната повърхност.

Зачу се силен лай. С пътниците имаше и едно куче, което се беше впримчило в мрежата до господаря си.

– Топ е забелязал нещо! – извика един от пътниците.

И в миг се чу силен глас:

– Земя! Земя!

Балонът, който вятърът носеше непрестанно на югозапад, беше изминал няколко мили и в тази посока

наистина се беше появил доста висок бряг. Но брегът се намираще още на около тридесет мили от балона. Необходим беше най-малко цял час, докато стигнат дотам, и то при условие че ще летят в същата посока. Цял час! Дотогава нямаше ли да излети и останалият газ в балона?

Страшен въпрос! Пътниците виждаха ясно сушата, до която трябваше да се доберат на всяка цена. Не им беше известно какво беше тя, остров ли, или континент, защото едва ли знаеха накъде ги беше отнесъл ураганът! Но каквато и да беше тази земя, населена или пуста, гостоприемна или не, трябваше да стигнат дотам!

А в четири часа стана ясно, че балонът не можеше повече да издържи. Той докосваше леко морето. Гребенът на грамадните вълни на няколко пъти вече досегна долния край на мрежата. Тя ставаше по-тежка и аеростатът едва се повдигаше, като птица с пречупено крило.

След половин час от сушата ги делеше вече най-много една миля, но балонът, отпуснат, мек, сплескан, смачкан на големи гънки, имаше малко газ само в горната си част. Пътниците, заловени за мрежата му, бяха голяма тежест за него, скоро потънаха до пояс в морето и вълните ги зашибаха яростно. Тогава ризата на балона се разпери, вятърът я изду и я понесе, сякаш кораб при попътен вятър. Може би щяха да стигнат така брега!

Те бяха само на два кабелта² от брега, когато екна страшен вик, изтръгнат от четири гърла изведнъж. Балонът, който изглеждаше, че няма вече да се дигне, отскочи пак, внезапно ударен от страшна вълна. И сякаш ненадейно облекчен от някой нов товар, той се дигна на хиляда и петстотин стъпки височина, там попадна на някакво въздушно течение, което вместо да ги изкара

²Кабелт – една десета част от морската миля – 185,3 м – бел. ред.

направо на брега, ги понесе в почти успоредна посока. Най-после след две минути той приближаваше косо към сушата и накрай щеше да падне на крайбрежния пясък, далече от обсега на вълните.

Като си помагаха един на друг, пътниците успяха да се измъкнат от мрежата. Балонът, облекчен от товара си, бе понесен от вятъра и като ранена птица, усетила за миг нов прилив на живот, изчезна в простора.

В коша имаше петима пътници и едно куче, а балонът изхвърли само четирима души на брега.

Изчезналият пътник навярно е бил подхванат от вълната, която удари мрежата и позволи на олекналия аеростат да излети за последен път, а после, след миг, да стигне сушата.

Четиримата корабокрушенци – могат да бъдат наречени така – едва стъпиха на земята и всички се загрижиха за изчезналия приятел и извикаха:

– Може би се мъчи да плува! Да го спасим! Да го спасим!

ГЛАВА II

Епизод на освободителната война. Инженер Сайръс Смит. Джедеон Спилет. Негърът Наб. Морякът Пенкроф. Младият Хербърт. Неочаквано предложение. Среца в десет часа вечерта. Бягство сред бурята.

Хората, които ураганът изхвърли на брега, не бяха нито професионални лица, нито любители на въздушните пътешествия. Те бяха военнопленници и тяхната решителност ги подтикна да избягат при изключителни обстоятелства. Хиляди пъти те бяха обречени на гибел! Хиляди пъти скъсаният им балон би трябвало да ги сгромоляса в пропастта! Но небето им беше отредило странна съдба и на 20 март, след като избягаха от Ричмънд, обсаден от войските на генерал Улис Грант³, те се намираха на седем хиляди мили от

този град, столица на щата Вирджиния, главната крепост на южняците⁴ през страшната война за унищожаване на робството. Въздушното им пътешествие трая пет дни.

Ето любопитните обстоятелства, при които избягаха пленниците – бягство, което завърши с известната вече злополука.

Същата година през месец февруари 1865 година при един от упоритите, но безплодни опити на капитан Грант да превземе Ричмънд няколко негови офицери попаднаха в ръцете на врага и бяха интернирани в града. Един от най-известните пленени офицери беше от генералния щаб на Грант и се наричаше Сайръс Смит.

Сайръс Смит, родом от Масачузетс, беше инженер, рядък учен. През войната правителството на Щатите му беше поверило управлението на железниците, които имаха много голямо стратегическо значение. Той беше истински северноамериканец, сух, кокалест, слаб, около четиридесет и пет годишен и без брада – късо остриганата му коса и гъстите му мустаци бяха вече посивели. Имаше една от онези красиви “нумизматически” глави, които сякаш са създадени, за да бъдат изобразявани на медали – огнен поглед, рядко усмихващи се устни и лице на учен борец. Той беше един от онези инженери, които са искали да започнат

³Генерал Грант (1822–1885) – главнокомандващ на северната армия, командвал доброволческите полкове, които са се състояли от работници и западнали фермери – те решават изхода на войната. След свършването на гражданската война Грант става военен комисар на републиканското правителство в един от петте военни окръга в Южните щати. От 1869 до 1872 г. Грант е президент – бел. ред.

⁴Войната между Север и Юг (оттук южняци и северняци) – гражданска война в Северна Америка през 1861–1865 г. Северняците се борели за освобождението на негрите, а южняците били привърженици на робството. Войната свършва на 26 май 1865 г. с победата на северняците – бел. ред.

с чук и кирка, като генералите, издигнали се от прости войници. И затова освен изобретателния ум той имаше и много ловка ръка. И негов девиз можеше да бъде девизът на Гийом д'Оранж през XVII век: "Нямам нужда от надежда, за да се реша, нито от сполука, за да постоянавам".

Сайръс Смит беше същевременно и олицетворение на храбростта. Той беше участвал във всички сражения през войната за унищожаване на робството. Постъпил на служба в редовете на илинойските доброволци под предводителството на Улис Грант, той бе взел участие в битките при Падука, Белмонт, Питсбърг – Лендинг, в обсадата на Коринт, при Порт Джебсън, при Черна река, при Чатанога, Уайлдернъс, на Потомак – навсякъде храбър, достоен войник за генерала, който казваше: "Никога не броя мъртвите си!" Сайръс Смит хиляди пъти трябваше да мине в числото на тези, които страшният генерал Грант не броеше, но в сраженията, където не се пазеше много-много, щастието винаги беше на негова страна, докато най-после го раниха и плениха на бойното поле при Ричмънд.

Заедно със Сайръс Смит и даже в същия ден друга известна личност попадна в плен на южняците. Това беше не друг, а уважаемият Джедеон Спилет, дописник на "Ню Йорк хералд", който беше натоварен да следи военните действия на северните войски.

И той беше участвал в първата линия във всички сражения, с револвер в едната ръка и с бележник в другата, и моливът му не трепваше от картеча. Той не претрупваше телеграфните жици с непрестанни съобщения като онези, които говорят, когато нямат какво да кажат, а всяка една от неговите кратки, ясни и точни дописки хвърляше светлина върху някой важен въпрос. Прочее не му липсваше и хумор. След битката при Черна река в желанието си да запази на всяка цена мястото си в телеграфното гише, за да съобщи на своя вестник изхода от сражението, той телеграфира цели

два часа първите глави на библията. Две хиляди долара за сметка на “Ню Йорк хералд”, но “Ню Йорк хералд” пръв получи най-точните сведения.

Джедеон Спилет беше висок на ръст и най-много четиридесетгодишен. Руси, малко червеникави бакенбарди ограждаха лицето му. Погледът му беше спокоен, жив и подвижен, поглед на човек, свикнал да долавя за един миг всички подробности около него. Със здраво телосложение, той се беше калил във всички климати като парче стомана в студена вода.

Цели десет години Джедеон Спилет беше постоянен дописник на “Ню Йорк хералд” и го обогатяваше със статиите и с рисунките си, тъй като владееше изкусно и молива, и перото. Плениха го тъкмо когато правеше скица и описание на сражението. Последните думи, нахвърляни в бележника му, бяха следните: “Един южняк се е прицелил в мене и...” И не улучил Джедеон Спилет, защото и този път както винаги той се бе отгървал без драскотина.

И Сайръс Смит, и Джедеон Спилет, които се познаваха само по име, бяха прехвърлени в Ричмънд. Раната на инженера заздравя бързо и по време на оздравяването си той се запозна с дописника. Двамата мъже се обикнаха един друг и започнаха да се уважават. Скоро една-единствена цел изпълни живота и на двамата – да избягат, да се присъединят към войската на генерал Грант и да се бият в редовете е за федералното единство.

По това време Сайръс Смит се събра с един своя слуга, който му беше предан до смърт. Храбрият слуга беше негър, роден в именията на инженера от баща и майка роби, но Сайръс Смит, враг на робството от душа и сърце, го бе освободил отдавна. Освободеният роб не пожела да напусне господаря си. Той го обичаше и беше готов да жертва живота си за него. Тридесетгодишен момък, здрав, подвижен, ловък, умен, кротък и спокоен, понякога простодушен, вечно усмихнат, услужлив и

добър. Наричаше се Навуходоносор, но се обаждаше само на съкратеното име Наб.

Като научи, че господарят му е пленен, Наб напусна, без да се колебае, Масачузетс, стигна до Ричмънд и след като излага поне двадесет пъти живота си на опасност, успя да се промъкне с хитрост и ловкост в обсадения град. Удоволствието на Сайръс Смит, когато видя отново своя верен слуга, и радостта на Наб, когато намери любимия си господар, трудно могат да се опишат.

А обсадата продължаваше и ако пленниците бързаха да избягат, за да се присъединят към войската на Грант, някои от обсадените също така бързаха да се измъкнат, за да се присъединят към южняците, и в тяхно число беше някой си Джонатан Форстър, отчаян привърженик на робството. И действително пленените северноамериканци не можеха да напуснат града, но и южняците също не можеха да се измъкнат, тъй като северните войски ги обграждаха. Управителят на Ричмънд отдавна вече не можеше да влезе във връзка с генерал Ли, а от много голямо значение беше да извести какво е положението в града, за да ускори изпращането на подкрепления. Този Джонатан Форстър тогава намисли да се вдигне с балон, за да прелети над редовете на обсадителите и така да се добере до лагера на южняците.

Управителят одобри намерението му. Направен бе аеростат⁵ и го оставиха на разположение на Джонатан Форстър, който щеше да отлети с петима свои другари. Те се снабдиха с оръжие, ако се наложеше

⁵Ето и няколко думи за това какво е аеростат. Това е летателен апарат, по-лек от въздуха. С това твърде общо понятие са наименувани всички подобни апарати (балони, дирижабли), независимо от техните разновидности и различия. Подемната сила при аеростатите се дължи на разликата в плътността на газа в аеростата и този на заобикалящата го среда в съответствие със закона на Архимед – бел. ред.

да се отбраняват при кацването, и с храна, в случай че въздушното им пътешествие продължеше.

Определено бе да заминат на 18 март. Щяха да отлетят през нощта и при умерен северозападен вятър летците разчитаха да стигнат за няколко часа в главната квартира на Ли.

Но северозападният вятър не излезе обикновен ветреца. Още на 18-и сутринта пролича, че той ще се превърне в ураган. И скоро се изви такава буря, че отлитането на Форстър трябваше да се отложи, тъй като аеростатът и хората в него не биваше да се излагат на яростните стихии. И тъй балонът, напълнен с газ на главния площад в Ричмънд, стоеше там, готов да излети при първото стихване на бурята, и в града чакаха с голямо нетърпение времето да се оправи.

На 18 и 19 март бурята продължи да бушува. Дори беше много трудно балонът да се удържи привързан за земята, виелицата го шибаше и той лягаше на едната си страна.

Мина и нощта на 19 срещу 20 март – на сутринта вятърът стана още по-силен. Отлитането беше невъзможно.

Същия този ден на една от ричмъндските улици до Сайръс Смит приближи мъж, когото той не познаваше. Беше някакъв моряк, наречен Пенкроф, тридесет и пет–четиридесетгодишен, здрав и строен, много изпечен, с жив поглед и примигващи очи, но с добродушно лице. Този Пенкроф беше северноамериканец, преплавал всички морета на Земяното кълбо, и който, ако става дума за приключения, беше изживял всичко изключително, което може да изживее едно същество на два крака без перушина. Излишно е да споменаваме, че беше предприемчив, решителен и че не се учудваше от нищо. Пенкроф беше пристигнал в началото на годината по работа в Ричмънд заедно с едно петнадесетгодишно момче – Хербърт Браун от Ню Джърси, син на неговия капитан, сирак, когото той обичаше като свое собствено

дете. Като не успял да напусне града, когато започнала обсадата, той бил принуден за свое голямо огорчение да остане там и на него също една-едничка мисъл му беше встъпила в ума: да избяга на всяка цена. Познаваше инженер Сайръс Смит само по име. Знаеше с какво нетърпение този решителен човек гледаше час по-скоро да се изплъзне. И този ден се поколеба да го спре и да му каже направо:

– Господин Смит, искате ли да избягате?

– Кога?... – попита живо инженерът и може да се каже, че думите му паднаха от устата, тъй като той не беше и погледнал още непознатия, който го беше заговорил.

Но след като разгледа с пронизателен поглед откритото лице на моряка, не можеше да се съмнява, че пред себе си имаше честен човек.

– Кой сте вие? – попита той рязко.

Пенкроф му се представи.

– Добре – отвърна Сайръс Смит. – И по какъв начин ми предлагате да избягам?

– С този ленив балон, който се мотае на вятъра, сякаш чака само нас, за да отлети!...

Излишно беше морякът да продължава. Инженерът го беше разбрал от първата дума. Той хвана Пенкроф за ръка и го замъкна у дома си. Там морякът му изложи целия си план, който наистина беше много прост. Имаше само опасност за живота при изпълнението му. Ураганът бушуваше с всичка сила наистина, но един смел и опитен инженер като Сайръс Смит можеше да се справи с аеростата. Да знаеше как се управлява балон, самият Пенкроф нямаше да се поколебае да замине – с Хербърт, разбира се. Виждал беше много бури през живота си, една повече или по-малко, голяма работа!

Сайръс Смит изслуша моряка, без да продума, но очите му блестяха. Случаят беше налице. Той не беше човекът, който би го изпуснал. Планът беше само много опасен, значи беше изпълним. През нощта въпреки

охраната можеха да се доберат до балона, да се вмъкнат в коша и да отрежат въжетата, които го придържаха към земята. Разбира се, можеше и да загинат, но имаше вероятност да успеят и без бурята... Но без бурята балонът щеше да е отлетял и случаят, дългоочакваният случай, нямаше да се представи!

– Не съм сам!... – заключи Сайръс Смит.

– Колко души искате да вземете със себе си? – попита морякът.

– Двама: моят приятел Спилет и прислужника ми Наб.

– Значи трима – отвърна Пенкроф. – А с мен и Хербърт – петима. Балонът трябваше да отлети с шест души...

– Добре. Тръгваме! – заяви Сайръс Смит.

Това “тръгваме” обвързваше и дописника, но той не беше от страхливите и когато инженерът му съобщи плана, той го одобри напълно. Учудваше се само, че такова обикновено нещо не му беше минало през ума. А Наб беше готов да последва господаря си където и да било.

– И така, довечера – каза Пенкроф. – Ще се скитаме и петимата наоколо като любопитни!

– Довечера в десет часа – добави Сайръс Смит – и дай Боже бурята да не стихне, докато отлетим!

Мръкна. Нощта беше много мрачна. Гъсти мъгли пълпеха като облаци по земята. Валеше дъжд, примесен със сняг. Времето беше студено. Ричмънд тънеше в мъгла. Сякаш страшната буря беше наложила примирие между обсадители и обсадени и топът беше решил да занемее пред силните трясъци на урагана. Улиците на града бяха пусати. Южняците бяха сметнали дори за излишно да охраняват при такова страшно време площада, сред който се люшкеше аеростатът. Всичко сякаш закриляше пленниците в бягството им. Но да се пътува при такава страшна буря!...

– Лошо време! – си казваше Пенкроф, като закрепил с един юмрук шапката, която вятърът искаше да му

отнесе. – Е, все ще се справим по някакъв начин!

Към девет и половина Сайръс Смит и приятелите му се добраха от различни страни до площада – вятърът беше угасил фенерите и той тънеше в дълбок мрак. Не се виждаше даже и големият аеростат, почти легнал на земята. Освен торбите баласт, увиснали на мрежата, кошът беше вързан и със здраво, двойно въже, прекарано през халка, забита в земята.

Петимата пленници се срещнаха при коша. Никой не ги забеляза, а беше толкова тъмно, че и самите те не можаха да се видят.

Без да продумат нито дума, Сайръс Смит, Джедеон Спилет, Наб и Хербърт се настаниха в коша, докато Пенкроф по нареждане на инженера развързваше една след друга торбите баласт. Работа за две-три минути и скоро морякът се присъедини към другарите си.

Аеростатът се държеше вече само на двойното въже и оставаше Сайръс Смит да даде заповед за тръгване.

В този миг някакво куче с един скок се намери в коша. Беше Топ, кучето на инженера, което бе скъсало веригата си и бе последвало своя господар. От страх балонът да не натежи Сайръс Смит искаше да върне клетото животно.

– Голяма работа! Един повече! – каза Пенкроф, като изхвърли от коша две торби пясък.

После развърза въжето, балонът полетя косо и изчезна, след като блъсна с коша си два комина и ги срути в бесния си полет.

Ураганът се развихряше със страхотна сила. Цяла нощ инженерът не можеше и да помисли за слизане, а когато съмна, гъсти мъгли бяха забулили земята. Едва след пет дни, когато се поразведри, видяха под себе си безкрайно море, а вятърът носеше аеростата със страхотна бързина.

Знаем вече как от петима души, литнали на 20 март, четирима бяха изхвърлени на 24 март на един пуст бряг, на повече от шест хиляди левги от родината им!⁶